

Sygn. akt VI U 161/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 sierpnia 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący:	SSR Marcin Bik
Protokolant:	Marek Matyka

po rozpoznaniu w dniu 2 sierpnia 2016 r. w Warszawie na rozprawie
sprawy M. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w W.

o zasiłek chorobowy

na skutek odwołania M. D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w W.

z dnia 16 lutego 2016 r. nr znak:(...),

z dnia 15 marca 2016 r. nr znak: (...),

z dnia 4 kwietnia 2016 r. nr znak: (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję z dnia 16 lutego 2016 r. w ten sposób, że przyznaje M. D. prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 1 lutego 2016 r. do dnia 14 lutego 2016 r.;
2. zmienia zaskarżoną decyzję z dnia 15 marca 2016 r. w ten sposób, że przyznaje M. D. prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 15 lutego 2016 r. do dnia 28 lutego 2016 r.;
3. zmienia zaskarżoną decyzję z dnia 4 kwietnia 2016 r. w ten sposób, że przyznaje M. D. prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 29 lutego 2016 r. do dnia 13 marca 2016 r.

Sygn. akt: VI U 161/16

UZASADNIENIE

W dniu 14 marca 2016 roku (data prezentaty) odwołujący się M. D. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w W. z dnia 16 lutego 2016 roku, znak: (...) odmawiającej mu prawa do zasiłku chorobowego za okres od 1 lutego 2016 roku do 14 lutego 2016 roku (odwołanie k. 1).

W uzasadnieniu wskazał, iż z kart choroby wynikają inne choroby, o innych numerach statystycznych niż przywołane w decyzji. Zasiłek chorobowy za okres od 1 lutego 2016 roku do 14 lutego 2016 roku, pomimo upływu 60 dni od daty

ponownej niezdolności, tj. od dnia 26 listopada 2015 roku nie został wypłacony. Schorzenia wynikają z innego rodzaju chorób i nie podlegają zaliczeniu w jeden okres zasiłkowy (odwołanie k. 1-2).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 13 kwietnia 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania (odpowiedź na odwołanie k. 4).

W uzasadnieniu wskazał, iż z posiadanej dokumentacji wynika, że odwołującemu się zostało przyznane prawo do świadczenia rehabilitacyjnego decyzją z dnia 26 maja 2015 roku oraz decyzją z dnia 8 września 2015 roku na podstawie orzeczenia lekarza orzecznika ZUS, na okres od dnia 30 kwietnia 2015 roku do dnia 26 września 2015 roku. Ponowna niezdolność do pracy powstała po przerwie krótszej niż 60 dni, tj. od 30 października 2015 roku do 13 listopada 2015 roku i została spowodowana tym samym rodzajem schorzenia, które spowodowało niezdolność do pracy w okresie od 30 kwietnia 2015 roku i z powodu którego przyznano świadczenie rehabilitacyjne. W związku z powyższym ww. niezdolności podlegają wliczeniu w jeden okres zasiłkowy, który został wykorzystany z dniem 29 kwietnia 2015 roku. Kolejne niezdolności do pracy występowały bez przerwy w okresie od 14 listopada 2015 roku do 28 lutego 2016 roku i również podlegają zliczeniu w ten sam okres zasiłkowy, wykorzystany z dniem 29 kwietnia 2015 roku (odpowiedź na odwołanie k. 4).

W dniu 14 kwietnia 2016 roku (data prezentaty) odwołujący się M. D. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w W. z dnia 15 marca 2016 roku, znak:(...)odmawiającej mu prawa do zasiłku chorobowego za okres od 15 lutego 2016 roku do 28 lutego 2016 roku oraz od decyzji z dnia 4 kwietnia 2016 roku, znak: (...)odmawiającej mu prawa do zasiłku chorobowego za okres od 29 lutego 2016 roku do 13 marca 2016 roku. W uzasadnieniu wskazał tożsamą argumentację jak w odwołaniu z dnia 14 marca 2016 roku (odwołanie k. 1-2 akt VI U 208/16).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 16 maja 2016 roku organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu wskazał tożsamą argumentację jak w odpowiedzi na odwołanie z dnia 13 kwietnia 2016 roku (odpowiedź na odwołanie k. 4 akt VI U 208/16).

Zarządzeniem z dnia 23 czerwca 2016 roku Sąd połączył sprawę o sygnaturze akt VI U 208/16 ze sprawą niniejszą do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia (zarządzenie k. 6 akt VI U 208/16).

W dalszym toku procesu strony podtrzymały swoje stanowiska (protokół k. 21).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący się był niezdolny do pracy w okresie od 1 lutego 2016 roku do 14 lutego 2016 roku, od 15 lutego 2016 roku do 28 lutego 2016 roku oraz od 29 lutego 2016 roku do 13 marca 2016 roku (zaświadczenie k. 2 akt rentowych (...) nr (...); zaświadczenie k. 2, 4 akt rentowych (...) nr (...)).

Decyzją z dnia 16 lutego 2016 roku, znak: (...)/ZAS Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. odmówił odwołującemu się prawa do zasiłku chorobowego za okres od 1 lutego 2016 roku do 14 lutego 2016 roku, decyzją z dnia 15 marca 2016 roku, znak:(...)/ZAS odmówił mu prawa do zasiłku chorobowego za okres od 15 lutego 2016 roku do 28 lutego 2016 roku, zaś decyzją z dnia 4 kwietnia 2016 roku, znak:(...)odmówił mu prawa do zasiłku chorobowego za okres od 29 lutego 2016 roku do 13 marca 2016 roku. W uzasadnieniu do ww. decyzji organ rentowy wskazał, że odwołujący się z dniem 29 kwietnia 2015 roku wykorzystał pełny okres zasiłkowy wynoszący 182 dni. Odwołującemu się zostało przyznane prawo do świadczenia rehabilitacyjnego decyzją z dnia 26 maja 2015 roku oraz decyzją z dnia 8 września 2015 roku na podstawie orzeczenia lekarza orzecznika ZUS, na okres od dnia 30 kwietnia 2015 roku do dnia 26 września 2015 roku. Ponowna niezdolność do pracy powstała po przerwie krótszej niż 60 dni, tj. od 30 października 2015 roku do 13 listopada 2015 roku i została spowodowana tym samym rodzajem schorzenia, które spowodowało niezdolność do pracy w okresie od 30 kwietnia 2015 roku i z powodu którego przyznano świadczenie rehabilitacyjne. W związku z powyższym ww. niezdolności podlegają wliczeniu w jeden okres zasiłkowy, który został wykorzystany z dniem 29 kwietnia 2015 roku. Kolejne niezdolności do pracy występowały bez przerwy w okresie od 14 listopada

2015 roku do 28 lutego 2016 roku i również podlegają zliczeniu w ten sam okres zasiłkowy, wykorzystany z dniem 29 kwietnia 2015 roku (decyzja k. 1 akt rentowych (...) nr (...); decyzja k. 1, 5 akt rentowych (...) nr (...)).

Między stronami toczyło się przed tut. Sądem, pod sygnaturą sprawy VI U 100/16, postępowanie z odwołania M. D. od decyzji odmawiających mu prawa do zasiłku chorobowego. Organ rentowy argumentował, że niezdolność do pracy powstała w okresie od dnia 30 października 2015 r. do 13 listopada 2015 r. była spowodowana tym samym schorzeniem, które było podstawą przyznania świadczenia rehabilitacyjnego do dnia 26 września 2015 r. Zatem przerwa między ponowną niezdolnością powstałą od 30 października 2015 r. spowodowaną tą samą chorobą nie przekraczała 60 dni. Dlatego niezdolność powstała od ostatnio wskazanej daty wliczono w jeden okres zasiłkowy, który został wyczerpany z dniem 29 kwietnia 2015 r. Odwołujący był nadal nieprzerwanie niezdolny do pracy w okresie od 14 listopada 2015 r. do 14 lutego 2016 r. i z uwagi na ciągłość choroby zliczono te niezdolności w jeden okres zasiłkowy (okoliczności bezsporne między stronami). Wyrokiem z dnia 9 maja 2016 roku w sprawie o sygnaturze akt VI U 100/16 tut. Sąd zmienił zaskarżone decyzje Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w W. z dnia 29 grudnia 2015 roku, znak: (...)/(...), z dnia 31 grudnia 2015 roku, znak: (...)/(...), z dnia 25 stycznia 2016 roku, znak: 450000/CW/410575/2016/ZAS, z dnia 8 lutego 2016 roku, znak: 450000/CW/414403/2016/ZAS w ten sposób, iż przyznał M. D. prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 12 grudnia 2015 roku do dnia 18 grudnia 2015 roku, od dnia 19 grudnia 2015 roku do dnia 3 stycznia 2016 roku, od dnia 4 stycznia 2016 roku do dnia 17 stycznia 2016 roku oraz od dnia 18 stycznia 2016 roku do dnia 31 stycznia 2016 roku. Wyrok stał się prawomocny z dniem 31 maja 2016 roku (wyrok k. 18).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach niniejszej sprawy, aktach sprawy połączonej VI U 208/16 oraz aktach organu rentowego.

Autentyczności i treści ww. dokumentów nie kwestionowała żadna ze stron, toteż Sąd uznał je za pełnowartościowy materiał dowodowy w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołania M. D. zasługiwały na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 372 ze zm., zwana dalej ustawą zasiłkową), zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego.

Zasiłek chorobowy jest świadczeniem z ubezpieczenia społecznego rekompensującym zarobek utracony przez ubezpieczonego wskutek jego niezdolności do pracy spowodowanej chorobą.

Zgodnie z art. 8 ustawy zasiłkowej, zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 – nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży – nie dłużej niż przez 270 dni. Do okresu, o którym mowa w art. 8, zwanego dalej „okresem zasiłkowym”, wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2. Do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni (art. 9 ust. 1 i 2 ww. ustawy).

Z art. 9 ustawy zasiłkowej wynika, iż okres zasiłkowy liczony jest na nowo wówczas, gdy zachodzi jedna ze wskazanych niżej okoliczności:

a) niezdolność do pracy, która wystąpiła po przerwie (minimum jednodniowej) zostanie spowodowana inną chorobą, niż poprzedni okres niezdolności do pracy,

b) przerwa pomiędzy okresami niezdolności do pracy spowodowana tą samą chorobą przekroczy 60 dni (Rzetecka-Gil. A., Komentarz do art. 9 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, LEX nr 46553).

Znamiennym dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy był wyrok Sądu z dnia 9 maja 2016 roku w sprawie o sygnaturze akt: VI U 100/16, na mocy którego Sąd zmienił zaskarżone decyzje Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w W. w ten sposób, iż przyznał M. D. prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 12 grudnia 2015 roku do dnia 18 grudnia 2015 roku, od dnia 19 grudnia 2015 roku do dnia 3 stycznia 2016 roku, od dnia 4 stycznia 2016 roku do dnia 17 stycznia 2016 roku oraz od dnia 18 stycznia 2016 roku do dnia 31 stycznia 2016 roku. Wyrok stał się prawomocny z dniem 31 maja 2016 roku. W ocenie Sądu rozpoznanie odwołań od zaskarżonych decyzji mogło być przedmiotem łącznego rozpoznania, jednak wobec faktu prawomocnego rozstrzygnięcia w kwestii przyznania prawa do zasiłku chorobowego za okres od 12 grudnia 2015 roku do 31 stycznia 2016 roku, Sąd był związany treścią ww. rozstrzygnięcia.

Należy wskazać, iż orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby (art. 365 § 1 k.p.c.). Przytoczony przepis oznacza obowiązek respektowania zawartej w orzeczeniu sądu skonkretyzowanej, indywidualnej normy prawnej. Nie jest dopuszczalne odmienne ustalenie zaistnienia przebiegu i oceny istotnych dla danego stosunku prawnego zdarzeń faktycznych w kolejnych procesach między tymi samymi stronami, chociażby przedmiot tych spraw się różnił (Manowska M., komentarz do art. 364 kodeksu postępowania cywilnego, LEX nr 488019). Ponadto jak wynika z orzecznictwa Sądu Najwyższego, związanie prawomocnym wyrokiem oznacza, iż sąd obowiązany jest uznać, że kwestia prawna, która była już przedmiotem rozstrzygnięcia w innej sprawie, a która ma znaczenie prejudycjalne w sprawie przez niego rozpoznawanej, kształtuje się tak, jak przyjęto w prawomocnym wcześniejszym wyroku, nawet, jeżeli argumentacja prawna, na której opiera się to rozstrzygnięcie jest nietrafna. W późniejszej sprawie kwestia ta nie może być już w ogóle badana (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2016 roku, II CNP 10/15, LEX nr 2000274).

Wobec powyższego, ustalenia powzięte przez Sąd w sprawie o sygn. akt: VI U 100/16 wiązały Sąd meriti i wpływały na treść rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Prawomocnym wyrokiem z dnia 9 maja 2016 roku Sąd przyznał odwołującemu się prawa do zasiłku chorobowego za łączny okres od dnia 12 grudnia 2015 roku do 31 stycznia 2016 roku i tym samym, ustalił, że od dnia 12 grudnia 2015 roku rozpoczął się nowy okres zasiłkowy, zatem Sąd uznał za zasadne zmianę zaskarżonych decyzji na korzyść odwołującego się. Skoro od dnia 12 grudnia 2015 roku rozpoczął się nowy okres zasiłkowy, a odwołującemu się zostało przyznane prawo do 51 dni zasiłku chorobowego (od 12 grudnia 2015 roku do 31 stycznia 2016 roku), zasadnym była zmiana zaskarżonych decyzji, w ten sposób, że Sąd przyznał M. D. prawa do zasiłku chorobowego za łączny okres od 1 lutego 2016 roku do 13 marca 2016 roku, czyli za kolejne 42 dni zasiłku chorobowego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.